

ТРАНСФОРМАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ У СУЧАСНОЇ МАКРОЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

*С.І. Рассадникова к.е.н., с.н.с., доцент,
доцент кафедри економічних систем і управління
інноваційним розвитком
Д.П. Ніколаєв, студент
Одеський національний політехнічний університет*

Значна частина проблем здійснення макроекономічної політики пов'язана з умовами, в яких вона проводиться, а саме з трансформаційним станом вітчизняної економіки, нестабільністю процесів, що в ній відбуваються. Це є об'єктивним чинником низької ефективності заходів макроекономічної політики. Тому цілком очевидно є необхідність адекватного глибині нинішньої кризи підвищення масштабів і ступеня державного регулювання. Це необхідно для подолання структурної недосконалості вітчизняної економіки, яка зумовлює її низьку сприйнятливість до стимулюючих заходів макроекономічної політики і вимагає прискорення структурної перебудови. Неузгодженість засобів макроекономічної політики, непослідовність в її проведенні знижують ефективність державного регулювання і роблять ситуацію в економіці недостатньо ефективною.

Надмірна кількість цілей і завдань макроекономічної політики породжує велику кількість проблем. Серед них проблема дієвості окремих важелів впливу на макроекономічну ситуацію, а також невизначеність впливу заходів уряду на цільові показники. Надзвичайно актуальною проблемою для нашої країни є неузгодженість засобів макроекономічної політики між собою, їх внутрішня суперечливість і непослідовність у застосуванні. Економічні засоби макроекономічної політики поділяються на фіскальні і монетарні, засоби соціальної і зовнішньоекономічної, інвестиційної політики та політики доходів. Більш детально в роботі розглядаються інструменти фіскальної, грошово-кредитної та інвестиційної політики [1, С.18-19].

Державне регулювання ґрунтується на певній системі засобів впливу на ринок, їх можна розділити на дві великі групи: засоби прямого державного впливу (державне замовлення і ліміти, фінансування цільових комплексних програм і деяких галузей з державного бюджету та інше) та засоби опосередкованого впливу (податки, субсидії, ціни? тощо).

На жаль, останні кілька років частка бюджету у ВВП зменшувалася. Якщо у 2015 р. і частка ВВП складала 44%, у 2016р. – 42%, то у 2017 р. частка складала – 38%. Спрямованість до дерегуляції в економіці, яка не має характеру селективного відбору, слід вважати поспішною, тому що це сприяє зростанню розбалансованості і викривленням в структурі окремих сфер економіки. Підвищення ефективності макроекономічної політики вимагає раціонального поєднання дії керованих централізовано і ринкових саморегулюючих процесів, створення сприятливих економічних умов для розвитку підприємництва у тих сферах, які адаптовані до конкурентного середовища.

Оскільки вся економічна діяльність носить цілеспрямований характер, існує необхідність вдосконалення і оптимізації її розвитку за допомогою системи економічної політики, в рамках якої виокремлюються її цілі, пріоритети та завдання з метою формування оптимального напрямку розвитку економіки. Принцип економічної оптимальності набуває у такому разі загального, універсального значення, оскільки само національне виробництво стає організованим і спрямованим на реалізацію єдиної і спільної мети – соціально-економічного розвитку [2, С.31-33]. До основних меж, що визначають суть оптимальної структури національного виробництва можна віднести наступні:

- можливість створення потрібного асортименту товарів в достатній кількості і відповідного рівня якісних і споживчих характеристик;

- максимально повна відповідність структури виробництва структурі потреб;

- досягнення високої конкурентоспроможності товарів, що випускаються, для реалізації як на внутрішніх, так і на зовнішніх ринках;

– швидке реагування структури виробництва на зміни, що відбуваються в продуктивних силах, розподілі праці і ринковій кон'юнктурі;

– постійне вдосконалення структури виробництва відповідно до змін, як його матеріальної основи, так і суспільних потреб, створення умов, що сприяють конкуренції, спеціалізації і комбінуванню виробництва, прогресивним поєднанням використовуваних економічних ресурсів, кількісній і якісній відповідності праці і капіталу.

Трансформаційні процеси вимагає від заходів макроекономічної політики більшої гнучкості, а від її аналітичної бази – більш адекватного відображення реальних економічних процесів. Таким чином, теоретичні і методологічні питання проведення макроекономічної політики вимагають свого подальшого вивчення і вирішення. Особливої уваги потребує розробка ефективних трансформаційних процесів, прийомів та методів проведення макроекономічної політики. Необхідно поглиблювати пошук шляхів вдосконалення засобів макроекономічної політики, їх узгодження та приведення у відповідність до умов трансформаційної економіки.

Список використаних джерел

1. Штаудт К. Україна на шляху до світової економіки: глобалізація як можливість забезпечити макроекономічну стабільність/ К. Штаудт //Економічний часопис. – 2014. – №11-12. –С. 18-20.

2. Зянько В.В. Монетарні інструменти макроекономічного регулювання і їх застосування національним банком України/ В. В. Зянько //Вісник Вінницького політехнічного інституту. – 2017. – № 2. –С. 31-35.